

એ સોનેરી ક્ષણ

—આશા વીરેન્દ્ર

ભલે હું અમેરીકન માતાપીતાનો, અમેરીકામાં જ જન્મેલો અને ત્યાં જ ઉછરેલો એકમાત્ર દીકરો છું; પણ શી ખબર કેમ, હું સ્વભાવે અત્યંત લાગણીશીલ છું. ફક્ત હું જ શા માટે ? મારાં માબાપ પણ એકમેકને એટલો જ પ્રેમ કરે અને એકબીજાની એટલી કાળજી કરે કે આ ભૌતિકતા પાછળ દોડનારા દેશ માટે તો નવાઈની જ વાત કહેવાય !

મમ્મી હંમેશાં મારી અને ડેડીની પસંદ-નાપસંદો, અગવડ-સગવડનો ખ્યાલ રાખતી. કદી એણે કોઈ પાસે કશું માગ્યું નથી કે નથી કંઈ અપેક્ષા રાખી. પણ મને કોઈક રીતે ખબર પડી ગયેલી કે મમ્મીને સ્ટ્રોબરીઝ બહુ ભાવે છે. દરેક વીક એન્ડમાં હું મમ્મી-ડેડીને મળવા અચુક જતો અને જાઉં ત્યારે ખાસ યાદ રાખીને સ્ટ્રોબરીઝનું બોક્સ તો લઈ જ જતો.

‘બેટા, તું ગઈ વખતે લાવેલો તેમાંથી કેટલી બધી સ્ટ્રોબરીઝ હજી ફ્રીજમાં પડી છે. દર વખતે શા માટે લાવે છે ?’

મમ્મી ભલે આમ કહેતી હોય; પણ હું જાણું છું કે, પોતાનો દીકરો યાદ રાખીને એને માટે કોઈ ચીજ લાવે, એનાથી એને કેટલો ઉંડો સંતોષ મળે છે ! ડેડી પણ આ અમારો કાયમનો સંવાદ સાંભળીને ધીમું ધીમું મલકાયા કરતા.

એક શનીવારે હું એમને મળવા ગયો ત્યારે ડેડીએ કંઈક નીરાશાભર્યા સ્વરે કહ્યું, ‘બેટા, અમે બન્ને હવે વધુ ને વધુ વૃદ્ધ થતાં જઈએ છીએ. ઘરની બધી વ્યવસ્થા અમારાથી સંભાળાતી નથી. મને લાગે છે કે અમે કોઈ સારા નર્સિંગ હોમમાં રહેવા જતાં રહીએ તો વધું સારું પડે.’ મારાં માતાપીતા જીવનના ઉત્તરાર્ધ તરફ ધકેલાઈ રહ્યાં છે એ હકીકતનો સ્વીકાર કરવાનું મને ગમ્યું તો નહીં; પણ મેં એમને કહ્યું, ‘સારુ. ઈન્ટરનેટ પર સર્ચ કરીને કોઈક સરસ જગ્યા શોધી કાઢીશ. તમે ચીન્ટા ન કરશો.’

પછી તો તેઓ બન્ને ‘જીવનસંધ્યા નીવાસ’માં રહેવા ગયાં. દર રવીવારે સ્ટ્રોબરીઝ લઈને તેમને મળવા જવાનો મારો ક્રમ ચાલુ જ હતો. ત્યાંથી પાછા ફરતી વખતે મને ઉદાસી ઘેરી વળતી. હું જોઈ શકતો હતો કે ડેડી કરતાં પણ મમ્મી પર ઘડપણ વધુ ઝડપથી પોતાનો પંજો ફેલાવી રહ્યું હતું. એ વધુ વાંકી વળી ગઈ હતી. મોઢા પર કરચલીઓ વધી રહી હતી અને ખુબ ભુલકણી થતી જતી હતી. પણ એનું માયાળુ હાસ્ય એવું ને એવું અકબંધ રહ્યું હતું તેનો મને ખુબ આનંદ હતો.

‘હજી ગઈ કાલે જ તો તું ગુલાબનું ફૂલ લઈને આવ્યો હતો. આજે ફરી શા માટે લાવ્યો ?’ એ મને પુછતી. લાગણીપુર્વક, કોમળતાથી તેને માથે હાથ ફેરવી હું કહેતો, ‘મમ્મા, ગઈ કાલે નહીં; હું ગયે અઠવાડીયે આવ્યો હતો અને ગુલાબનું ફૂલ નહીં; પણ તને ભાવતી સ્ટ્રોબરીઝ લાવ્યો હતો, યાદ આવ્યું ?’

‘હં..હં...’ કહેતાં હસીને એ કંઈક વીચારમાં પડી જતી. એકની એક વાત નાના બાળકની માફક એને વારંવાર સમજાવવી પડે અથવા વારેઘડીએ એને એક જ જવાબ આપ્યા કરવો પડે, તોયે મને કોઈ દીવસ કંટાળો કે ગુસ્સો નહોતો આવતો. જો કે એ હતી જ એવી, કે કોઈ એની પર ગુસ્સે થઈ જ ન શકે.

થોડા મહીનાઓ પછી ડેડીએ કરેલી વાતે મને ઉંડો આઘાત આપ્યો. ‘ગઈ કાલે ડોક્ટર રાઉંડ પર આવ્યા હતા. તારી મમ્મીના થોડા ટેસ્ટ કરાવ્યા હતા. એ જોઈને અને તારી મમ્મીને તપાસીને એણે કહ્યું કે... કે..’

‘કે શું.. ?’ હું એકદમ અધીરો થઈ ગયો.

‘એને અલ્ઝાઈમર(સ્મૃતીભ્રંશ) છે. એની યાદશક્તિ બહુ જ ઝડપથી નાશ પામતી જાય છે. કદાચ એવો સમય પણ આવે કે એ તને અને મને સુધ્ધાં ઓળખી નહીં શકે.’ આ બોલતી વખતે ડેડી મહાપરાણે પોતાની આંખોને કોરી રાખવા મથતા હતા; પણ હું મારાં આંસુઓને રોકી ન શક્યો.

મારું મન કેમેય કરીને માનવા તૈયાર નહોતું કે મારી જન્મદાતા, મારાં ઝાઝરાં જતન કરનારી મા, એનાં જ હાડમાંસથી ઘડાયેલા એના દીકરાને એક દીવસ ઓળખશે પણ નહીં ! ધારવા કરતાં એ દીવસ જલદી જ આવ્યો.

એક અઠવાડીએ હું એમને મળવા ગયો. મમ્મીને ભેટીને મેં પુછ્યું, ‘કેમ છે ?’ એના જવાબમાં એ જે રીતે હસી, એમાં મારી ઓળખાણનો કોઈ અણસાર મને જણાયો નહીં. હું તરત સમજી ગયો કે, એણે મને ઓળખ્યો નથી. આ પરીસ્થિતિમાં શું કરવું તે નહીં સુઝતાં, મેં પાસે જ પડેલી સ્ટ્રોબરીઝ એકએક કરીને તેના મોંમાં મુકવા માંડી. દર વખતે તો એ ‘થેન્ક-યુ’ કહીને મીઠું હસતી; પણ અત્યારનો એનો વ્યવહાર કોઈ અજાણી વ્યક્તિ સાથેનો હોય એવું લાગતું હતું.

હું ચુપચાપ એની બાજુમાં બેઠો અને એનો હાથ મારા હાથમાં લઈને પંપાળવા લાગ્યો. અચાનક મારી હથેળી એણે ત્રણ વાર દબાવી ને પછી હસવા લાગી ! આ સાથે જ એક વખત ડેડીએ કહેલી એક વાત મને સાંભરી આવી :

‘દીકરા, તને જાણીને નવાઈ લાગશે; પણ લગ્ન પછીના શરુઆતના દીવસોમાં અમે એકબીજા સાથે બહુ ઓછું બોલતાં. અમારો પ્રેમ એટલો પરીપક્વ હતો કે એને શબ્દોના સહારાની જરુર નહીં પડતી. અમારા બન્ને વચ્ચે મૌનનો સંવાદ રચાતો.’

‘એ કેવી રીતે શક્ય છે ?’ મેં પુછ્યું.

‘ઘણી વખત સુર્યાસ્ત ટાણે અમે દરીયાકીનારે કલાકો સુધી ચુપચાપ બેઠાં હોઈએ; ત્યારે તારી મમ્મી મારી હથેળી ત્રણ વખત દબાવતી.’

‘એટલે શું ? મને સમજાયું નહીં !’

‘એનો અર્થ ‘આઈ લવ યુ-હું તને ચાહું છું.’ હવે સમજ્યો ?’

‘વેરી ઈન્ટરેસ્ટીંગ, ડેડી; પણ પછી તમે એનો જવાબ કેવી રીતે આપતા ?’

‘હેય..યંગ મેન ! આજે ને આજે બધી ટીપ્સ લઈ લેવી લાગે છે, કેમ ? તો સાંભળ, જવાબમાં હું બે વખત એની હથેળી દાબીને એને જણાવતો કે, ‘મી ટુ-હું પણ.’

અત્યારે મને ડેડીની કહેલી એ વાત યાદ આવી. મેં મમ્મીની હથેળી જેવી બે વાર દબાવી કે તરત એનો ચહેરો ખીલી ઉઠ્યો.

એણે કહ્યું : ‘માણસની જીન્દગીમાં સૌથી વધુ જરૂરી શું હોય છે, ખબર છે ? એને કોઈ ચાહતું હોય. કોઈ ભરપુર પ્રેમ કરતું હોય. સમજાય છે મારી વાત ?’

હું એને ભેટી પડ્યો અને એના ગાલ ચુમતાં ચુમતાં કહેવા લાગ્યો, ‘સમજાય છે, મને તારી વાત બરાબર સમજાય છે. ને તું પણ સમજી લે કે હું તને ચાહું છું. તને ખુબ.. ખુબ.. ખુબ.... પ્રેમ કરું છું.’

અમારી અન્તીમ મુલાકાતની એ સોનેરી ક્ષણ સદાને માટે હૈયે જડાઈ ગઈ છે.

(લેરી જેમ્સની અંગ્રેજી વાર્તાને આધારે)

(‘ભુમીપુત્ર’ પાક્ષીકના દરેક અંકના છેલ્લે પાને નીચમીત પ્રકાશીત થતી વાર્તાઓમાંની એક વાર્તા)

–આશા વીરેન્દ્ર

‘હરીશ્ચન્દ્ર’ બહેનોના નીધન બાદ, વડોદરાથી પ્રકાશીત થતા પાક્ષીક ‘ભુમીપુત્ર’ના છેલ્લા પાન પર આવતી વાર્તાઓ, હવેથી બહેન આશા વીરેન્દ્ર લખે છે. તે અંતર્ગત પ્રકાશીત થઈ ચુકેલી વાર્તાઓમાંથી પસંદ કરેલી ચાળીસ વાર્તાઓનો બીજો વાર્તાસંગ્રહ ‘તર્પણ-૨’ : (પ્રકાશક : પારુલ દાંડીકર, યજ્ઞ પ્રકાશન, હીંગળાજ માતાની વાડીમાં, હુઝરાતપાગા, વડોદરા-390 001 ફોન : 0265-243 7957 પાનાં : 128, મુલ્ય રુપીયા-60), ઓક્ટોબર 2014માં પ્રકાશીત થયો. તેમાંથી આ 9મી વાર્તા પાન 31થી 33 ઉપરથી લેખીકાબહેનની પરવાનગીથી સાભાર.. ..ઉત્તમ ગજ્જર..

સર્જક-સંપર્ક :

–આશા વીરેન્દ્ર, બી-401, ‘દેવદર્શન’, પાણીની ટાંકી પાસે, હાલર , વલસાડ- 396 001

ફોન : 02632-251 719 મોબાઈલ : 94285 41137 ઈ-મેઈલ : avs_50@yahoo.com



‘સન્ડે ઈ-મહેફીલ’ – વર્ષ: અગીયારમું – અંક: 342 – February 21, 2016

‘ઉંઝાજોડણી’માં અક્ષરાંકન: ઉત્તમ ગજ્જર - uttamgajjar@gmail.com



More than 3,19,89,000 Gujarati Language lovers have visited <http://www.gujaratilexicon.com>

More than 54,59,000 have visited Digital Bhagwadgomandal

<http://www.bhagwadgomandal.com>

More than 8,22,000 have visited Lokkosh

<http://lokkosh.gujaratilexicon.com>

More than 2,59,000 have visited Global-Gujaratilexicon

<http://global.gujaratilexicon.com>

@ @ @

તમે અહીં સ્ક્રીન પર ગુજરાતીમાં લખતા શીખ્યા કે ?

કમ્પ્યુટર પર કામ કરતો એકેએક ગુજરાતી ગુજરાતીમાં લખતો થાય તો તે 'ગુજરાતીઓ'ની મોટી સીદ્ધી ગણાશે. ઘણા શીખ્યા જ છે; પણ હજી ઘણા બાકી છે. 'રોમનાઈઝડગુજરાતી'માં ક્યાંક બીજે લખીને, તેને ગુજરાતીમાં પરીવર્તિત કરીને, તેની કોપી કરીને, અહીં પેસ્ટ કરવું પડે, એ ઝંઝટમાંથી મુક્તિ મેળવવા અમે કમર કસીને તૈયારી કરી છે. તમે વીન્ડો એક્સપી, વીન્ડો સેવન કે એઈટ, કે વીસ્ટા કે એપલ-મેક કંઈ પણ વાપરતા હો તો પણ, તમે આમ જ, અહીં કર્સર મુકી, સીધું જ, બહુ સરળતાથી, યુનીકોડ 'શ્રુતિ' કે તમને જે ગમતા હોય તે ગુજરાતી યુનીકોડ ફોન્ટમાં અને દેવનાગરીમાં લખવું હોય તો 'મંગલ' ફોન્ટમાં લખી શકો છો.

ૐવે તમારે માત્ર <http://lakhe-gujarat.weebly.com/> વેબ સાઈટ ખોલી, માત્ર બે કીબોર્ડ ડાઉનલોડ કરવાનાં છે. બધી સામગ્રી ત્યાં જ મુકી છે, ઈન્સ્ટોલેશન પ્રક્રિયાની સુચનાવાળી ચીત્રો સાથેની પીડીએફ અને કીબોર્ડના મેપીંગની પીડીએફ પણ ત્યાં મુકી છે. ડાઉનલોડ પર 'ક્લિક' કરો અને બેઠેબેઠે જોયા કરો. બધું જ આપોઆપ ઈન્સ્ટોલ થતું જશે અને તમે ગુજરાતીમાં અને દેવનાગરીમાં પણ લખતા થઈ જશો. મઝાની વાત એ છે કે ગુજરાતીમાં કે દેવનાગરીમાં લખવાના કીબોર્ડનું મેપીંગ એક સરખું અને પુર્ણતયા સરખું જ છે..

આ સુવીધા ઉપલબ્ધ કરી આપનાર હાલ મુમ્બઈસ્થીત; પણ મુળ સુરતના ભાઈ હિમાંશુ મીશ્રી himanshubhai@gmail.com અને તેમને પ્રેરણા આપનાર હૃદયસ્થ રતીલાલ ચંદરયાનો આભાર માનીએ.

કંઈ પણ તકલીફ જણાય તો તે વીશે કે તમારે કંઈક સુચનો કરવાં હોય તો, મને uttamgajjar@gmail.com પર કે હિમાંશુભાઈને જરુર લખજો.

@ @ @ @ @ @ @ @